

ERC ha presentat esmena a la totalitat als pressupostos de l'Estat. La mantindreu fins al final?

—En aquesta legislatura, de quatre pressupostos, hem presentat esmenes a la totalitat en dues ocasions: aquesta i la de l'any passat. Amb la reculada del president espanyol pel que fa a l'Estatut, nosaltres fem un canvi i ja no donem més crèdit. Entenem que el que havíem donat fins llavors al govern espanyol era per tenir un bon Estatut a Catalunya. En qüestions com el finançament, les inversions, etc., l'any passat vam presentar esmena a la totalitat, ara la tornarem a presentar i la defensarem, perquè estem carregats d'arguments.

—Si no hi hagués eleccions espanyoles, us entendríeu més bé amb el PSOE?

—No, no. La prova és que l'any passat també vam presentar una esmena a la totalitat. No estàvem d'acord amb les inversions destinades a Catalunya, ni d'alguns plantejaments socials, ni d'algunes assignacions en matèria de reduccions fiscals...

—Aquesta esmena a la totalitat es pot interpretar com una certa crítica a l'acord Solbes-Castells?

—No. L'acord entre Solbes i Castells és un avenç important, que l'ha negociat molt bé el govern de Catalunya, amb el senyor Castells al capdavant.

L'esmena a la totalitat, si se'm permet l'expressió, és de caràcter preventiu. És a dir, l'acord representa intentar aprofitar al màxim un Estatut la interpretació del qual sempre serà unilateral per part del govern de Madrid. Tot i el gran acord que ha assolit el govern de Catalunya, podríem trobar-nos en la situació que el govern espanyol no el complís, malgrat els esforços fets per a fixar unes garanties. Però amb el model estatutari que tenim... És impossible de solucionar coses que no tenen solució. No tenim capacitat de pressió, com el govern basc o navarrès, que tenen capacitat fiscal.

L'Estatut, com va quedar, debilita la nostra capacitat negociadora. Tot i això, hem de continuar fent els esforços necessaris perquè es compleixi. Però el problema no és la disposició addicional, sinó l'Estatut mateix. D'una pedra no se'n poden treure diamants.

“L'electorat d'Esquerra no vol fugides endavant”

Joan Puigcercós (Ripoll, Ripollès, 1966) és conseller de Governació i Administracions Públiques de la Generalitat de Catalunya i secretari general d'ERC. El dia 20 d'octubre, en una conferència nacional, aquesta organització debatrà la seva estratègia política futura.

—Així, l'única via possible és el peix el cove?

—Hem de ser realistes, i clars. Ara per ara, hem d'anar negociant peix per peix. Fins i tot el desenvolupament de l'Estatut ha de ser punt per punt. Perquè l'instrument més important que teníem al text del 30 de setembre, que era la recaptació fiscal, l'únic que obligava el govern espanyol a seure a una taula a parlar de tu a tu, no el tenim. Avui, ells recaptin els impostos, ells distribueixen les inversions i, a més a més, ells fan les obres! No ens queda cap més remei que anar negociant, hem

de lluitar per tot, no donar ni una pilota per perduda.

La ciutadania de Catalunya ha entès que aquest Estatut té uns elements positius, com la igualtat jurídica del català i del castellà, que alguna cosa favorable podem treure en matèria d'inversions, que té competències que estan bé... Però també ha entès que l'element principal ha fallat: la recaptació d'impostos i la capacitat de negociar de tu a tu amb el govern de Madrid. Si això falla, tornem a la interpretació unilateral i capritxosa del govern central. No podem esperar que el *Ministerio de Fomento*

tingui la gràcia de concedir-nos algunes coses, no. Nosaltres hem de tenir més capacitat de força.

Per tant, hem de negociar i desplegar l'Estatut al màxim i, si es pot, anar més enllà —com en el cas dels aeroports. Ara, amb el que ha passat aquests darrers tres anys, aquest país s'ha de proposar un salt endavant, que superi aquest marc. Se me n'acudeixen moltes maneres, però una l'hem defensada sempre: ser un estat independent dins la UE, sense haver de passar per Madrid.

—A ERC, tothom coincideix, pràcticament en el diagnòstic. Les diferències amb els sectors crítics vénen de com encarar-lo. Es pot compaginar la gestió del dia a dia amb un projecte independentista?

—Em semblaria irresponsable que Esquerra s'inhibís de la gestió política, que desaparegués de qualsevol debat, sense marcar el seu discurs i les seves polítiques, i que deixéssim la política a les mans de Convergència i socialistes. Això és tornar 23 anys enrere. Jo no he vist cap alternativa més enllà d'això que proposem. Passa que la gent d'Esquerra Independentista ha agafat l'agenda clàssica d'ERC i l'ha revolucionada. Em sembla bé. Però nosaltres ja negociem cada dia. Cada dia! Perquè en aquest pacte no és tot escrit, i apareixen nous problemes... Ara tenim el de l'aeroport. En l'acord hi deia "determinant" i ara ja parlem d'una "majoria determinant". El món es dinàmic, aquest és un acord entre forces progressistes que van evolucionant i canviant.

En objectius, crec que no hi ha grans diferències. Ser al dia a dia significa veure la complexitat de les coses i esbrinar com treballar-les. Estar en una posició governamental —que és molt legítim— permet de dissenyar les coses de manera molt més senzilla.

—Reagrupament.cat i Esquerra Independentista, els impulsen dues persones, Joan Carretero i Uriel Bertran, que eren de la vostra confiança.

—Parlem de política i les coses personals s'han de deixar de banda. A més, jo mantinc la relació amb ells. Però, senzillament, penso que volen fer les coses molt de pressa. I crec que de vegades els falta un càlcul real d'on som i què és possible fer al país.

—El dia 20 hi haurà una conferència nacional d'ERC, que determinarà l'estratègia del partit dels propers mesos. Què espereu que en surti, d'aquest debat intern?

—Una Esquerra enfortida. Treballo per poder sortir de la conferència nacional amb un missatge clar, nítidament sobiranista, d'esquerra, un full de ruta que sigui comprensible per a tothom. Esquerra és la punta de llança del país, que ha creat nous horitzons i, després de la davallada estatutària, és lògic que hi hagi un debat viu. Si em permeteu, encès. Forma part del moment. Però espero que no se'n despengui ningú, que tots pugem sumar, no restar.

La divisió sempre acaba restant, perquè l'estabilitat en si és un valor. I els ciutadans ens demanen estabilitat, rigorositat i serietat. I penso que l'electorat d'Esquerra no vol fugides endavant o la sensació que retornem a l'Esquerra dels anys 80. Per tant, com a direcció tenim un missatge clar: sumar, incorporar, millorar, aclarir, però no podem fer regressions.

—La proposta de consulta popular sobiranista per al 2014 és per a aclarir, com dèieu?

—Hem de fer l'esforç de ser clars. És compatible fixar un horitzó polític —en cap moment Carod-Rovira parlava de la data del 2014 com a fixa, sinó per plantejar una cosa que ens agradaria fer, i si pogués ser abans millor...— amb la gestió del dia a dia present. Però hi ha sectors d'Esquerra que no ho acaben d'entendre. Els referèndums es guanyen quan una part indecisa de la població percep que amb els sobiranistes és viu més bé. I si no ho demostrem des de les institucions existents difícilment els sumarem amb un referèndum d'aquestes característiques. Podem parlar de millorar, afinar, calibrar aquesta gestió. Però per a convèncer la gent hem de ser també a gestionar.

Segurament, la sociovergència voldria precisament que fóssim a l'oposició, fent propostes agosarades, però sense incidir en els temes reals.

—Però aquesta estratègia, a les passades eleccions municipals, no va donar el resultat esperat.

—Però no hi veig alternativa. Que hem de tornar a ser un partit de trinxeira? Onze diputats, aquest era el sostre. Esquerra fa el salt quan fa un discurs de

voler governar, de voler sumar; quan deixa determinats discursos essencials i fa un discurs pràctic. Aquest és el gran salt, no ens enganyem. Es el discurs que vam fer el 2003, quan vam fer el gran salt. I a les municipals no vam arribar a les expectatives, és clar, perquè hi ha hagut una desorientació d'una part de l'electorat pel desencís de l'Estatut.

—El lideratge d'Esquerra també ha estat debatut. El tàndem Carod-Puigercós encara és la solució, tot i els episodis de postulacions de mesos enrere?

—Això és normal en un partit polític, però ja he dit que no en volia parlar més. He dit el que havia de dir, i la meua relació amb el president del partit és cordial. Intento, així mateix, que també ho sigui amb tots els dirigents d'ERC. I la direcció del partit té un projecte molt clar.

—Pel que fa a la gestió, la setmana passada s'aprovaven dos projectes emblemàtics de govern: la llei de la Corporació i la de Serveis Socials. Del vostre departament pengen els projectes de llei electoral i d'organització del territori. Veuran mai la llum?

—Treballem per aconseguir una nova llei electoral. Necessitem dues terceres parts per aprovar-la, però això no és un problema, sinó una virtut. Una llei electoral és la segona llei més important d'un país. Per tant, cal consens. Tenim un document base fet pels experts que ajuda a posar sobre la taula elements de consens. Ara penso que depèn més de la voluntat dels grups polítics. Però és possible tenir una llei electoral aquesta legislatura.

De la llei d'organització territorial, tinc el compromís de dur-la al Parlament el 2008, sabent que haurem de tenir molt en compte la transició, el pas de diputacions a vegueries, que caldrà consensuar el mapa de vegueries, que no és un aspecte fàcil, el paper de les comarques, la negociació amb Madrid... Ens trobem en una fase molt avançada. Però, com a llei de país que és, vull que quan arribi al govern, la tinguem molt consensuada amb l'oposició. Estic convençut que ens en podem sortir.

Enric Rimbau